

Nora Roberts

Voor eens en altijd

*Kasey helpt Jordan bij het schrijven van zijn boek,
maar ze verlangt naar zo veel meer...*

ISBN 978-90-225-7638-0
ISBN 978-94-0230-758-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Tonight and always*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1983 by Nora Roberts
All rights reserved.
Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Bisseling Literary Agency, Amsterdam
© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn ouders,
die door zestig jaar samenzijn hebben bewezen
dat de liefde nooit uit de mode raakt.
Bedankt dat jullie er zijn.*

1

De schemering viel, dat vreemde, bijna mystieke niemandsland tussen dag en nacht, wanneer licht en donker volmaakt in balans zijn. Nog even, en het zachte blauw zou worden verdreven door de vurige kleuren van de zonsondergang. De schaduwen werden langer, de vogels zwegen.

Kasey stond bij de treden die naar de voordeur van huize Taylor leidden. Ze keek omhoog langs de enorme witte zuilen en de oude gevel van roze baksteen met de reusachtige ramen van spiegелglas. De villa telde drie verdiepingen. Hier en daar scheen licht door de gesloten gordijnen. Het huis was een toonbeeld van rijkdom en voornaamheid. De rijkdom van oud geld en de voornaamheid die daarmee gepaard ging.

Intimiderend, dacht ze terwijl ze de treden beklom. Maar stijlvol, en in het milde schemerlicht bood het huis een serene aanblik.

Toen ze de grote koperen klopper krachtig op de zware eikenhouten deur liet neerdalen, dreunde een diep galmen door het schemerdonker. Glimlachend draaide Kasey zich om en keek hoe het kleurenspeel van de ondergaande zon geleidelijk aan bezit nam van de hemel terwijl de dag het onderspit moest delven voor de nacht. Achter haar ging de deur open. Ze keerde zich weer om en stond oog in oog met een kleine, zwarte vrouw in een zwart uniform met een wit schort.

Net als in de film. Ze glimlachte opnieuw. Misschien werd het toch nog een avontuur.

‘Hallo.’

‘Goedenavond, *ma’am*.’ Het dienstmeisje groette haar beleefd, maar bleef als een paleiswacht midden in de deuropening staan.

‘Goedenavond,’ zei Kasey geamuseerd. ‘Meneer Taylor verwacht me.’

‘Juffrouw Wyatt?’ Het dienstmeisje nam haar weifelend op en leek niet van plan haar binnen te laten. ‘Meneer Taylor verwacht u pas morgen.’

‘Dat klopt. Maar ik ben er nu al.’ Nog altijd glimlachend liep ze langs het dienstmeisje heen naar binnen, de grote hal in. ‘Misschien kunt u dat tegen hem zeggen.’ Ze keek omhoog naar een kroonluchter van drie lagen kristallen druppels die een waterval van licht over het tapijt uitstortte.

Met een wantrouwende blik sloot het dienstmeisje de deur. ‘Wacht u hier maar even.’ Ze wees naar een stoel in Lodewijk XVI-stijl. ‘Dan zal ik meneer Taylor laten weten dat u er bent.’

‘Dank u wel,’ zei Kasey verstrooid, want haar aandacht was getrokken door een zelfportret van Rembrandt.

Van de Rembrandt liep ze naar het volgende schilderij, een Renoir. *Het lijkt wel een museum.* Ze maakte de ronde door de hal, van het ene doek naar het andere. Dit soort schilderijen hoorde openbaar bezit te zijn, vond ze, zodat iedereen ze kon zien. *Zouden hier echt mensen wonen?* Ze streek met een vinger over een zware, vergulde lijst.

Toen ze stemmen hoorde, ging ze instinctief op het geluid af.

‘Ze is een autoriteit op het gebied van de indiaanse cultuur, Jordan. Haar laatste essay is buitengewoon goed ontvangen. En ook al is ze pas vijfentwintig, ze geldt als een fenomeen in de antropologische wereld.’

‘Daar ben ik me van bewust, Harry. Anders was ik niet op je suggestie ingegaan om haar als expert in te schakelen voor het boek waar ik aan werk.’ Jordan Taylor liet zijn martinicocktail rondwervelen in zijn glas en nam peinzend een slok. De smaak was perfect, droog met slechts een zweem van vermout. ‘Ik ben erg benieuwd of we het met elkaar kunnen vinden. De samenwerking gaat zeker een paar maanden duren. Maar om je de waarheid te zeggen vind ik ongetrouwde carrièrevrouwen meestal

behoorlijk intimiderend. Niet wat je noemt mijn favoriete gezelschap.'

'Je zoekt ook geen gezelschap.' De man die als 'Harry' was aangesproken, viste de olijf uit zijn glas. 'Je zoekt een expert op het gebied van de indiaanse cultuur. En die krijg je.' Hij stopte de olijf in zijn mond. 'Gezelschap zou je maar afleiden en van je werk houden.'

Jordan Taylor zette zijn glas neer en trok een lelijk gezicht. Hij was rusteloos zonder te weten waarom. 'Nou, ik denk niet dat die juffrouw Wyatt van jou me van mijn werk zal houden.' Hij stak zijn handen in zijn broekzakken en keek zijn vriend aan, die de laatste slok van zijn cocktail achteroversloeg. 'Ik weet nu al hoe ze eruitziet: hoekig gezicht, strak naar achteren gekamd saai bruin haar, een enorme bril met dikke glazen en een grote neus. Ze draagt degelijke mantelpakken waarin ze eruitziet als een aangeklede strijkplank, en orthopedische schoenen, maat tweeënveertig.'

'Maat achtendertig.'

Beide mannen keerden zich abrupt en verbijsterd naar de deur.

'Dag, meneer Taylor.' Kasey liep met uitgestoken hand naar Jordan toe. 'En dan moet u dr. Rhodes zijn. Wat leuk om u te ontmoeten, na al onze brieven van de afgelopen weken.'

'Ik eh...' Harry fronste zijn zware wenkbrauwen.

'Ik ben Kathleen Wyatt.' Ze schonk hem een oogverblindende glimlach, toen wendde ze zich weer tot Jordan.

‘En zoals u ziet heb ik mijn haar niet strak naar achteren gekamd. Dat zou me niet eens lukken, denk ik.’ Ze trok aan een van de krullen die haar gezicht omlijstten.

‘En het is niet saai bruin, maar honingblond,’ vervolgde ze minzaam. ‘O, en een hoekig gezicht heb ik ook niet. Al zijn mijn jukbeenderen wel behoorlijk prominent. Hebt u misschien een vuurtje voor me?’

Ze viste haar sigaretten uit haar tas en keerde zich vol verwachting naar Harry Rhodes, die haastig zijn aansteeker tevoorschijn haalde. ‘Dank u wel. Waar was ik gebleven? O, ja.’ Ze gaf de twee mannen geen kans om iets te zeggen. ‘Ik heb een leesbril. En als ik hem kan vinden, draag ik die ook. Maar volgens mij is dat niet wat u bedoelde. Wat kan ik u verder nog vertellen? Trouwens, is het goed als ik ga zitten? Mijn voeten doen zo’n pijn!’ Zonder op toestemming te wachten plofte ze in een met goudbrokaat beklede stoel. Het bleef even stil terwijl ze haar sigaret aftikte in een kristallen asbak. ‘Mijn schoenmaat kent u al.’ Ze leunde achterover en keek Jordan Taylor met haar groene ogen recht aan.

‘Nee maar, juffrouw Wyatt, ik weet even niet wat ik moet zeggen,’ stamelde Jordan ten slotte. ‘Moet ik u mijn verontschuldigen aanbieden? Of applaudisseren?’

‘Ik heb liever dat u me een borrel inschenkt. Hebt u tequila?’

Hij stond op en liep naar de bar. ‘Ik ben bang van niet. Is vermout ook goed?’

‘Prima. Lekker.’

Kasey liet haar blik door de kamer gaan. Het was een groot, vierkant vertrek met fraaie lambrisering en meubels bekleed met zwaar brokaat. Een van de muren werd bijna geheel in beslag genomen door een rijk bewerkte marmeren schouw. Een brede spiegel in een lijst van mahonie weerkaatste het porselein uit Dresden dat op de schoorsteenmantel stond. Voor de ramen hingen zware gordijnen, op de vloer lag hoogpolig tapijt.

Te formeel, dacht ze bij het zien van de stijve elegantie. Zij zou de gordijnen wijd open hebben gelaten, of hebben gekozen voor iets minder plechtstatigs. En onder het dikke tapijt ging waarschijnlijk een prachtige hardhouten vloer schuil.

‘Juffrouw Wyatt.’ Jordan reikte haar een glas aan, waardoor ze opschrok uit haar overpeinzingen. Ze waren nieuwsgierig naar elkaar, maar op het moment dat hun ogen die van de ander vonden, werden ze afgeleid door een beweging in de deuropening.

‘Jordan, ik hoor van Millicent dat juffrouw Wyatt er al is, maar blijkbaar – O!’ De statige dame die de kamer binnenkwam bleef staan toen ze Kasey ontdekte. ‘Bent u Kathleen Wyatt?’ Net zo wantrouwend als het dienstmeisje liet ze haar blik over de bezoeker gaan, over Kaseys grijze broek en glimmende, pauwblauwe bloes.

‘Dat klopt.’ Kasey nipte van haar glas en nam de elegante, voorname verschijning op haar beurt aandachtig op. Beatrice Taylor, Jordans moeder, was smaakvol gekleed, zorgvuldig opgemaakt en onberispelijk gekapt.

Een vrouw die wist wat ze waard was.

‘U moet ons de verwarring maar vergeven, juffrouw Wyatt. We hadden u pas morgen verwacht.’

‘Het ging allemaal vlotter dan ik had durven hopen. Alles wat ik nog voor mijn vertrek moest regelen.’ Kasey nipte opnieuw van haar drankje. ‘Vandaar dat ik een vlucht eerder heb genomen.’ Ze glimlachte weer. ‘Dat leek me beter dan onnodig tijd verspillen.’

‘Natuurlijk.’ Beatrice fronste vluchtig haar wenkbrauwen. ‘Uw kamer is klaar.’ Ze keerde zich naar haar zoon. ‘Ik heb juffrouw Wyatt de regencykamer gegeven.’

‘Naast Alison?’ Jordan wilde net een dun sigaartje opsteken, maar haperde.

‘Ja, ik dacht dat juffrouw Wyatt wat gezelschap misschien wel prettig zou vinden. Alison is mijn kleindochter,’ zei ze ter verduidelijking tegen Kasey. ‘Ze woont bij ons sinds mijn zoon en zijn vrouw drie jaar geleden zijn verongelukt. Het arme kind. Ze was toen pas acht.’ Haar blik ging weer naar Jordan. ‘Dus als je me wilt verontschuldigen, dan zorg ik dat de bagage van juffrouw Wyatt naar haar kamer wordt gebracht.’

‘Afijn.’ Jordan ging op de bank zitten toen zijn moeder de kamer verliet. ‘Misschien moeten we dan maar meteen ter zake komen.’

‘Prima.’ Kasey dronk haar laatste slokje vermout en zette het glas op de tafel. ‘Hanteert u een strak schema? Ik bedoel, werkt u op vaste uren? Van negen tot twee? Of van acht tot tien? Of glijdend?’

‘Glijdend?’ Jordan keek naar Harry.

‘U weet wel, glijdende werktijden.’ Ze maakte een gebaar dat flexibiliteit moest uitbeelden.

‘O, aha.’ Jordan knikte geamuseerd. Juffrouw Wyatt leek in niets op de stijve, saaie wetenschappelijke autoriteit die hij zich had voorgesteld. ‘Ik zou zeggen: een beetje van het een en een beetje van het ander.’

‘Prima. Ik wil morgen de synopsis van het boek door nemen, om een indruk te krijgen van wat u voor ogen hebt. En dan hoor ik graag waarmee u wilt beginnen.’

Ze nam hem aandachtig op terwijl Harry nog een martinicocktail voor zichzelf maakte. *Erg aantrekkelijk, maar een beetje glad, een beetje Wall Street.* Hij had leuk haar: een warme tint bruin met hier en daar een lichter accent. Dat moest door de zon komen. Dus blijkbaar kwam hij wel eens buiten, zijn museum uit. Maar hij was vast geen type voor het strand. Ze had altijd al een zwak gehad voor mannen met blauwe ogen, en die van Jordan waren diep donkerblauw. En buitengewoon intelligent. Hij had een smal gezicht, met goede jukbeenderen en een wilskrachtige kaak. Zou hij Cheyenne-bloed hebben? Ze herkende de contouren van de schedel. Zijn dure kleding en hoffelijke manieren vormden een intrigerende combinatie met zijn mond, die iets zinnelijks had. Het contrast beviel haar wel. Hij had de bouw van een tennisser. Brede schouders en sterke, verzorgde handen. En uit zijn kleding bleek dat zijn kleermaker weliswaar exclusief was, maar ook conservatief. Jammer.

Maar hij is niet zo beheerst als hij lijkt. Ze had sterk het gevoel dat er achter die koele, gepolijste façade een opvliegend karakter schuilging. Door het lezen van zijn boeken wist ze dat hij inderdaad razend intelligent was. Het enige minpunt dat ze in zijn werk had kunnen ontdekken, was een gebrek aan warmte.

‘Ik weet zeker dat de samenwerking uitstekend zal verlopen, meneer Taylor,’ zei ze. ‘Ik verheug me erop. U schrijft geweldig.’

‘Dank u wel.’

‘Dat is niet mijn prestatie. Dus daar hoeft u mij niet voor te bedanken.’ Ze schonk hem een glimlach.

Jordan glimlachte als vanzelf terug, ook al begon hij zich af te vragen wat hij zich op de hals had gehaald.

‘Sterker nog. Ik ben blij met de kans om met u samen te werken,’ vervolgde ze. ‘Dus ik moet ú bedanken, dr. Rhodes. Tenslotte hebt u me bij meneer Taylor geïntroduceerd.’

‘Ach, uw... eh... uw referenties waren voortreffelijk,’ stamelde Harry, terwijl hij probeerde de Kathleen Wyatt van de briljante essays die hij had gelezen, te combineren met de ranke wervelwind die voor hem stond en die hem van onder haar weerbarstige krullen stralend aankeek. ‘U bent magna cum laude afgestudeerd aan de University of Maryland?’

‘Dat klopt. Mijn bachelor antropologie heb ik in Maryland gedaan. Mijn master aan Columbia University. En ik heb met dr. Spalding samengewerkt tijdens zijn

expeditie in Colorado. Over dat onderzoek heb ik gepubliceerd, en volgens mij hebt u me daardoor opgemerkt.'

'Pardon, sir.' Het zwarte dienstmeisje stond in de deuropening. 'De bagage van juffrouw Wyatt is naar haar kamer gebracht. Mevrouw Taylor dacht dat ze zich misschien nog zou willen opknappen voor het diner.'

'Dank u wel, maar ik sla het diner over,' antwoordde Kasey, waarna ze zich weer tot dr. Rhodes wendde. 'Ik ga naar boven, want ik vind reizen altijd dodelijk vermoeiend. Nog een prettige avond, dr. Rhodes. We zullen elkaar de komende maanden vast wel vaker zien. En u zie ik morgenochtend, meneer Taylor.'

Net zo voortvarend als ze was binnengekomen, verliet ze de kamer weer, nagestaard door de twee mannen.

'Wat zei je ook alweer over afleiding, Harry?' Jordan voelde hoe de serene rust in de kamer terugkeerde.

Ondertussen liep Kasey achter het dienstmeisje aan de trap op. Haar kamer bleek een creatie in zachtroze en goud te zijn, met ivoorwitte muren, lichtroze gordijnen en met roze en gouden kussens op de fraaie meubels in regencystijl. De kaptafel was voorzien van een gouden volant, de grote, comfortabel ogende divan bekleed met een warmere tint roze dan de gordijnen. Op het reusachtige hemelbed, compleet met gordijnen, lag een spreid van roze satijn.

‘Lieve hemel,’ mompelde ze.

‘Zei u iets, miss?’

Kasey keerde zich glimlachend naar het dienstmeisje.
‘Nee, ik ben gewoon onder de indruk.’

‘De badkamer is hiernaast, juffrouw Wyatt. Wilt u dat ik het bad laat vollopen?’

‘Of ik wil dat je – Nee.’ Kasey kon een grijns niet verbijten. ‘Nee, dank je wel... Millicent? Klopt dat?’

‘Inderdaad, juffrouw Wyatt. Als u iets nodig hebt, dan belt u maar. Nummer negen op de huistelefoon.’ Ze glipte geruisloos de kamer uit en trok de deur zorgvuldig achter zich dicht.

Nadat Kasey haar tas op het bed had gezet ging ze op verkenning uit.

De kamer was haar veel te roze, en veel te netjes. Niets aan te doen. Ze besloot er zo min mogelijk tijd door te brengen. Bovendien was ze na alle vliegreizen en taxiriten van die dag zo moe dat ze overal zou kunnen slapen. Ze ging op zoek naar haar nachtjapon. Blijkbaar had Millicent die al in de ladekast gelegd.

‘Binnen!’ riep ze toen er geklopt werd. Terwijl ze haar keurig opgevouwen lingerie doorzocht, sloeg ze haar ogen op en keek in de spiegel. ‘Hallo. Jij bent zeker Alison?’

Er stond een lang, spichtig meisje in de deuropening, gekleed in een saaie, maar zichtbaar dure jurk. Haar lange blonde haar werd door een haarband uit haar gezicht gehouden. De blik in haar grote, donkere ogen had iets

leegs. Ze zag er niet uit alsof ze ongelukkig was, maar gelukkig leek ze ook niet. Kasey voelde een zweem van medelijden.

‘Goedenavond, juffrouw Wyatt.’ Alison bleef in de deuropening staan. ‘Ik dacht dat ik me maar even moest voorstellen. Tenslotte delen we de komende maanden de badkamer.’

‘Goed idee.’ Kasey draaide zich om. ‘Ook al waren we elkaar daar vast en zeker al snel tegengekomen.’

‘Als u voorkeur hebt voor een bepaalde tijd, dan houd ik daar rekening mee als ik in bad wil, of als ik wil douchen.’

Kasey liep met de nachtjapon naar het bed. ‘Nee hoor, dat maakt me niet uit. Ik ben het gewend om een badkamer te delen.’ Ze liet zich op de rand van het bed zakken en keek weifelend omhoog naar de baldakijn. ‘Ik zal proberen je ’s morgens niet in de weg te lopen. Want dan moet je naar school, neem ik aan?’

‘Ja, dit jaar voor het eerst. Vorig jaar kreeg ik thuis les, van een privéonderwijzer. Ik ben overgevoelig.’

‘O ja?’ Kasey trok haar wenkbrauwen op en moest een glimlach verbijten. ‘Ik ben eerder ondergevoelig.’

Alison fronste haar voorhoofd. Weifelend, alsof ze niet kon besluiten of ze binnen zou komen of terug zou gaan naar haar kamer, bleef ze op de drempel staan.

Het ontging Kasey niet dat ze onzeker was. Welgemanierd, met haar handen zedig gevouwen voor de taille van haar dure jurk, maar onzeker. Ze was pas elf, nog een kind. ‘Wat doe je in je vrije tijd, Alison? Voor je plezier?’

Wat vind je leuk?’

‘Voor mijn plezier?’ Duidelijk gefascineerd kwam Alison de kamer in.

‘Ja, voor je plezier. Je zit toch niet de hele dag op school?’ Kasey streek een verdwaalde krul uit haar ogen. ‘En ik ben niet van plan om vierentwintig uur per dag te werken.’

‘We hebben een tennisbaan.’ Alison kwam nog iets dichterbij. ‘En het zwembad is er natuurlijk ook nog.’

Kasey knikte. ‘Ik ben dol op zwemmen. Tennissen, daar ben ik niet zo goed in,’ vervolgde ze voordat Alison iets kon zeggen. ‘Tennis jij?’

‘Ja, ik...’

‘Mooi zo. Dan kun jij het me misschien een beetje leren.’ Haar blik ging weer door de kamer. ‘Is jouw kamer ook roze?’

Alison keek om zich heen, verrast door de abrupte verandering van onderwerp. ‘Nee, mijn kamer is blauw met groen.’

‘Hm, klinkt goed.’ Kasey trok een lelijk gezicht naar de gordijnen. ‘Ik heb mijn kamer ooit, op mijn vijftiende, paars geschilderd. En toen heb ik twee maanden last van nachtmerries gehad.’ Ze zag dat Alison haar met grote ogen aanstaarde. ‘Is er iets?’

‘U ziet er helemaal niet uit als een antropoloog,’ flapte het kind eruit. Toen hield ze haar adem in, geschokt door haar eigen onbeleefde gedrag.

‘O nee?’ Kasey dacht aan Jordan. Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Waarom niet?’

‘U bent knap.’ Er verscheen een vurige bloes op Alisons wangen.

‘Vind je dat?’ Kasey stond op om zichzelf in de spiegel te bekijken. Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Heel soms vind ik dat zelf ook. Maar ik heb een veel te kleine neus. Dus meestal vind ik mezelf helemaal niet knap.’

Alison staaarde naar Kaseys spiegelbeeld. Terwijl hun ogen elkaar ontmoetten, lichtten die van Kasey op dankzij een lome, warme glimlach. Een glimlach zonder enige terughoudendheid. En net als haar oom even daarvoor glimlachte Alison als vanzelf terug.

‘Ik moet naar beneden voor het diner.’ Ze liep achteruit naar de deur, alsof ze Kaseys glimlach zo lang mogelijk wilde vasthouden. ‘Slaap lekker straks, juffrouw Wyatt.’

‘Jij ook, Alison.’

Toen de deur dichtviel, draaide Kasey zich met een zucht weer naar het bed. Een interessant gezelschap. Haar gedachten gingen naar Jordan. Erg interessant.

Ze pakte haar nachtpak. En hoe pas ik daarin, vroeg ze zich af terwijl ze de nachtpak peinzend door haar handen liet glijden. Met opnieuw een zucht plofte ze op de divan. Het gesprek tussen Jordan en dr. Rhodes dat ze onbedoeld had opgevangen, was zowel amusant als ergerlijk geweest. Maar toch... Ze dacht aan hoe Jordan haar had beschreven.

Niet dat het haar had verrast. Het was hoe de meeste mensen vrouwelijke wetenschappers zagen. En Harry